

FAMILIA REGALĂ
A ROMÂNIEI

VĂ RECOMANDĂ

CĂRȚILE
COPILĂRIEI

Logodnicii

REPOVESTIRE DE

UMBERTO ECO

SAVE
THE
STORY

Curtea
veche

A fost odată...

— Un rege!, vor spune îndată micuții mei cititori obișnuiți cu basmele.

Nici vorbă. Așa începe *Pinocchio*, o poveste minunată, în timp ce povestea noastră este aproape adevărată.

Zic „aproape“, fiindcă cel care a spus-o, domnul Alessandro — un nobil cu chip frumos și blând ca de cal trist, care a trăit la Milano acum aproape două sute de ani —, susține că a găsit-o într-un manuscris vechi de cel puțin patru sute de ani, dacă ne gândim că povestea se petrece pe la 1600 și ceva.

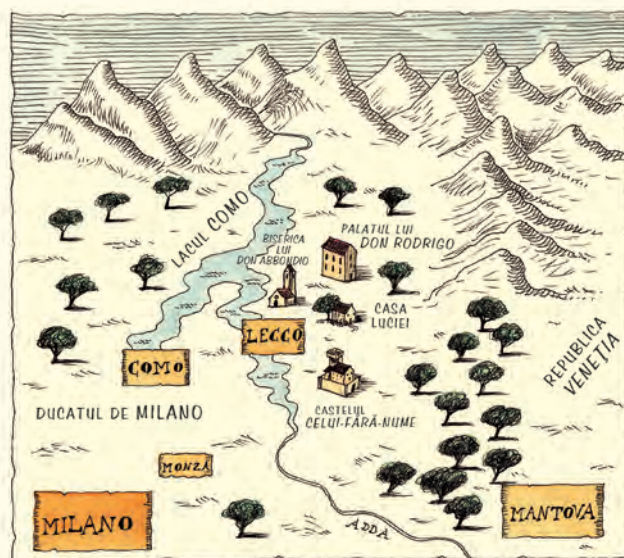
Așadar, s-o luăm iar de la început. Da, și aici a fost odată un rege, care era regele Spaniei, dar în povestea noastră nu apare decât de la mare depărtare. În schimb, era un paroh fricos, dar atât

de fricos, încât, dacă auzea un oblon trântit de vânt, făcea pe el de frică (iertăți-mi expresia, voi să n-o folosiți, eu am voie, pentru că parohul nostru era cu-adevărat extrem de fricos).

Dar cum așa, mă veți întreba, un paroh nu trebuie să urmeze preceptele Evangheliei, să fie bun, generos și curajos și să-și apere enoriașii? Nu citim azi că unii preoți au fost chiar uciși în lupta lor cu mafioții și interlopii? Ei da, însă scriitorul cu față de cal, deși era bun creștin, știa că oamenii pot fi curajoși sau fricoși, indiferent de calitățile necesare meseriei lor. Și mai știa și că, pe atunci, mulți se făceau preoți sau călugări (ori călugărițe) nu pentru că ar fi avut vocație sau ar fi fost mânați de un adevărat spirit de sacrificiu, ci din pricina vremurilor grele. Pentru un om sărac, să devină preot sau călugăr (ori călugăriță) însemna o garanție pentru tot restul vieții: chiar dacă n-ar fi trăit în huzur, sigur n-ar fi murit de foame. Și astfel, se putea întâmpla să devină paroh cineva care nu prea lua în seamă poruncile Evangheliei și se descurca după cum putea.

Erau vremuri grele. Lombardia, locul în care se petrece povestea noastră, era în mare parte sub dominația spaniolilor, sprijiniți de o seamă

de nobili mari și mici, căroră, în schimb, li se dădea voie să comită multe nelegiuri. Adesea, locuiau la Milano, dar și în castele și palate uriașe, cu turnuri ascuțite, în diverse sătucuri, apărate de *bravii* lor.

Cine erau acești *bravi* sau, mai degrabă, derbedei? Astăzi le-am spune gărzi de corp, dar atenție: erau adevărați nemernici care făcuseră multe prostii de-a lungul vieții. Bogătașii îi luau în serviciul lor, scăpându-i de temniță sau de ștreang, iar ei, în schimb, erau gata să le facă pe plac ori de câte ori voiau să comită un abuz — și abuzurile se petreceau rar între un stăpân și alt stăpân; de cele mai multe ori, abuzurile aveau loc între stăpân și oamenii săraci.

Un *brav* era ușor de recunoscut: în afară de chipul care te băga în sperieți numai dacă-l priveai și pe lângă arsenalele de cuțite, spade și archebuze

(niște pușcoace mari ca niște tunuri) pe care le aveau asupra lor, își țineau și părul strâns cu o plasă, pentru a nu lăsa la vedere ditamai ciuful, pe care, atunci când trebuia să comită vreo nelegiuire, și-o trăgeau peste față, ca să nu-i recunoască nimeni.

În fine, dacă vreți să vă faceți o idee despre cum arăta un *brav*, gândiți-vă la toate filmele cu piraiți pe care le-ați văzut: ei bine, pe lângă un *brav*, toți oamenii Căpitanului Hook ar fi arătat ca îngerașii de pe acoperișul staulului, din scenele cu nașterea lui Isus.

Parohul fricos de care pomeneam se numea *don* Abbondio și era preot într-un sătuc de pe malurile minunate ale lacului Como. Într-o seară, în timp ce mergea spre casă liniștit, s-a întâlnit cu doi *bravi* care păreau că-l așteptau tocmai pe el. Doar văzându-i, și era gata să facă ce v-am spus adineauri, dar, pentru că sunt binecrescut, n-am să repet.

Să nu ne lungim, așa cum n-au făcut nici *bravii*:
— Părinte, au zis ei, știm că mâine trebuie s-o
cununi pe fata aia, Lucia Mondella, cu tânărul ăla
pe nume Lorenzo sau Renzo Tramaglino. Ei bine,
să nu-i căsătorești, dacă nu vrei să ți se întâmple
ceva rău.

Și n-a fost nevoie să-i explice lui *don* Abbondio
ce putea să i se întâmple, pentru că era clar, după
cum rânjeau, arătându-și dinții ascuțiți, asemenea
unor tigri, că-l amenințau să-l înjunghie, ori să-l
împuște, ori și una, și alta.

Don Abbondio a încercat să crâcnească, dar *bravii*
i-au dat de înțeles că veneau în numele temutului
don Rodrigo.

Don Rodrigo! Numai auzindu-i numele,
don Abbondio tremura de mama focului.
Era unul dintre nobilii despre care vorbeam
adineauri, dar poate cel mai cumplit, înfricoșător
și necruțător. Și de ce nu voia *don* Rodrigo ca Renzo
și Lucia să fie cununați? Chiar dacă nu imediat,
don Abbondio avea să înțeleagă motivul, vorbind
chiar cu Lucia. *Don* Rodrigo era ceea ce astăzi s-ar
numi un bătauș, căruia îi făcea plăcere să profite de
cei mai slabi decât el. Așa cum făc bătaușii din zilele
noastre, stând plictisiți pe șaua unui scuter sau a unei

Asemeni inițiativei generoase și vizionare din anul 1895, când, sub domnia Regelui Carol I și prin efortul folcloristului Dumitru Stăncescu și al editorului Carol Müller, a fost pusă temelia colecției de carte „Biblioteca pentru toți“, astăzi, Curtea Veche Publishing vine, altruist și inspirat, în ajutorul copiilor și tinerilor țării.

Părinți, aduceți cartea aproape de copiii voștri! Așa cum au nevoie de iubire, de soare și de familie, cei mai mici români au nevoie de cărți, pentru a se întregi ca oameni.

Principele Radu al României

ACEASTĂ CUNUNIE
NU TREBUIE SĂ AIBĂ LOC...
NICI MÂINE, NICIODATĂ.

MARI SCRITORI PENTRU CITITORII CEI MICI
CĂRȚI NEMURITOARE

ILUSTRĂȚII DE

MARCO LORENZETTI

MULTUMIRI SPECIALE LUI

Alessandro Manzoni

incepi să afli

ISBN 978-606-588-692-6

9 786065 886926

Grafică de
MUCCA DESIGN